

یادداشت

چگونه پارک‌های فناوری می‌توانند مأموریت بزرگ را به سرانجام برسانند؟

جوادحیدریان

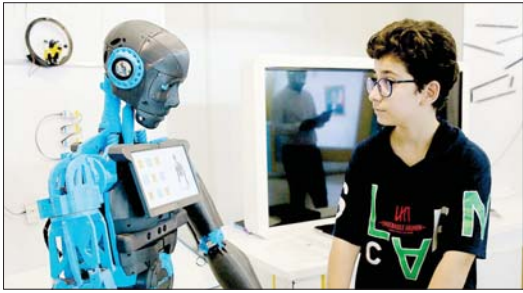
وقتی از پارک‌های علم و فناوری سخن می‌گوییم، بسیاری هنوز آنها را صرفا مجموعه‌ای از ساختمان‌های مدرن با چند استارت‌آپ جوان در اتاق‌های شیشه‌ای می‌بینند. اما واقعیت این است که این پارک‌ها باید به ستون فقرات اقتصاد دانش‌بنیان کشور تبدیل شوند؛ مأموریتی بزرگ که بدون تحول در مدل‌های توسعه و نهادسازی مالی، عملا دست‌نیافتنی خواهد بود. سخنان اخیر دکتر محمدنبی شهیکی، معاون فناوری و نوآوری وزارت علوم، بر یک نکته اساسی تاکید دارد: انکای صرف به بودجه دولتی، پارک‌ها را در نهایت به سازمان‌هایی کم‌تحرک و وابسته بدل می‌کند. اگر قرار است پارک‌ها موتور محرک نوآوری باشند، باید جریان مالی‌شان از مسیرهای متنوع و پویا تغذیه شود؛ از سرمایه‌گذاری جسورانه و پلتفرم‌های تأمین مالی جمعی گرفته تا صندوق‌های خصوصی و مدل‌های نوآورانه دیگر.

این تغییر فقط به معنای تأمین منابع مالی نیست، بلکه نیازمند یک تحول فرهنگی است. باید این فرهنگ در میان مدیران و شرکت‌های مستقر جا بیفتد که پارک‌ها به‌جای چشم‌دوختن به ردیف بودجه دولتی، به بازار نگاه کنند و برای خود مشتری، شریک و سرمایه‌گذار بیابند. حتی در بازار نیز نباید صرفا به قراردادهای دولتی (BTG) دل خوش کرد؛ چراکه بازارهای BTB و BTC، با همه پیچیدگی‌ها و ریسک‌هایشان، می‌توانند شرکت‌های فناور را به بازیگران واقعی اقتصاد بدل کنند.

از سوی دیگر، وعده راه‌اندازی سامانه یکپارچه زیست‌بوم فناوری و نوآوری، در صورت اجرای صحیح، می‌تواند بخش مهمی از مشکل پراکندگی داده‌ها و تصمیم‌گیری‌های جزیره‌ای را حل کند. چنین زیرساختی، اگر صفا ویتربینی تبلیغاتی نباشد، می‌تواند پایه‌ای برای سیاست‌گذاری شفاف، ارزیابی مستمر و حتی جذب سرمایه‌گذاران خارجی باشد.

با این حال، تجربه نشان داده است که تغییر مدل‌های توسعه، بدون تغییر ذهنیت مدیران و بازیگری در ساختارهای حقوقی، به نتیجه نمی‌رسد. اگر قرار است پارک‌ها در حوزه‌هایی چون هوش مصنوعی، زیست‌فناوری یا انرژی‌های نو پیشرو باشند، باید آزادی عمل بیشتری در تصمیم‌گیری، شبکه‌سازی بین‌المللی و جذب منابع غیردولتی پیدا کنند.

پارک‌های علم و فناوری در جهان امروز، نه صرفا مجموعه‌ای از ساختمان‌ها و آزمایشگاه‌ها، بلکه قلب تپنده اکوسیستم نوآوری هستند؛ جایی که ایده‌ها به محصول و پژوهش‌ها به کسب‌وکار تبدیل می‌شوند. برای آنکه این قلب، منظم و پودرقت‌تپد، نیازمند مدیریتی استراتژیک، پویا و چندلایه‌ایم؛ مدیریتی که بتواند هم‌زمان نقش معمار آینده، واسطه‌گر همکاری‌ها و مشوق نوآوری را ایفا کند. مدیران موفق این حوزه، با نگاهی بلندمدت، روندهای جهانی فناوری را رصد کرده و فرصت‌های نوظهور را شناسایی می‌کنند. تجربه‌هایی مانند پارک تحقیقاتی استنفورد یا پارک علمی کمبریج نشان داده که پیوند هوشمندانه میان دانشگاه، صنعت و سرمایه‌گذاران خصوصی می‌تواند چرخه‌ای کامل از ایده‌پردازی تا تجاری‌سازی ایجاد کند. در ایران نیز، هرچند پارک‌هایی چون پردیس یا شهرک علمی اصفهان زیرساخت‌های ارزشمندی فراهم کرده‌اند، اما همچنان گرفتار بوروکراسی، وابستگی به بودجه دولتی و محدودیت در شبکه‌سازی بین‌المللی‌اند.

حسین سلاح‌ورزی نیز بر این باور است که یکی از چالش‌های مهم، ایجاد تعادل میان حمایت و استقلال استارت‌آپ‌هاست. پارک‌ها باید بسترهایی مانند فضای کاری مقرون به‌صرفه، تجهیزات آزمایشگاهی، مشاوره تخصصی و آموزش حرفه‌ای را فراهم کنند، اما این حمایت‌ها باید زمان‌بندی و هدفمند باشند تا وابستگی مزمن ایجاد نکند. تجربه پارک فناوری پردیس در طراحی مسیر خروج تدریجی استارت‌آپ‌ها، نمونه‌ای از این رویکرد است.

تفاوت میان مدل‌های مدیریتی دولتی و خصوصی نیز قابل توجه است. مدل دولتی، با پشتوانه زمین و معافیت‌های مالیاتی، بیشتر به مراحل اولیه رشد شرکت‌ها کمک می‌کند، اما کندی تصمیم‌گیری و وابستگی به سیاست‌های رسمی، چابکی آنها را کاهش می‌دهد. مدل خصوصی – مانند پارک علم و فناوری ایرانپان – با انعطاف و تمرکز بر بازار، در جذب سرمایه‌گذاری و توسعه بازار موفق‌تر عمل می‌کند، هرچند ممکن است حمایت‌های زیرساختی کمتری ارائه دهد. ترکیب هوشمندانه این دو رویکرد می‌تواند راهی برای ایجاد توازن و بهره‌گیری از مزایای هر دو باشد.

مرضیه شاوردی، عضو هیئت‌علمی مؤسسه تحقیقات سیاست علمی کشور، معتقد است در مسیر ارتقای کارکرد پارک‌ها، توسعه شبکه خدمات فنی و تخصصی نقش کلیدی دارد. ایجاد آزمایشگاه‌های مشترک، کارگاه‌های نمونه‌سازی سریع، سکوهای تبادل دانش و خدمات مشاوره‌ای متمرکز، می‌تواند هزینه و زمان توسعه محصول را کاهش دهد. همچنین پیوند فعال با صنایع بزرگ، نه‌تنها پاسخ‌گوی نیازهای واقعی آنهاست، بلکه به شرکت‌های فناور امکان می‌دهد محصولات خود را در بازارهای داخلی و خارجی عرضه کنند. حرکت از مدل اول و دوم پارک‌ها – که تمرکز اصلی‌شان بر زیرساخت فیزیکی بود– به نسل‌های سوم و چهارم که بر آموزش، مهارت‌افزایی، تجاری‌سازی و شبکه‌سازی متمرکز دارند، ضرورتی انکارناپذیر است. این تحول، مستلزم سرمایه‌گذاری هم‌زمان بر سه محور است: زیرساخت‌های فیزیکی پیشرفته (از آزمایشگاه‌های نانو و زیست‌فناوری تا دستگاه‌های CNC)، نیروی انسانی متخصص (از مهندسان و طراحان تا مشاوران کسب‌وکار) و منابع مالی متنوع (ترکیب بودجه دولتی با سرمایه‌گذاری بخش خصوصی).

در نهایت، آنچه پارک‌های فناوری ایران را به جایگاهی شایسته در اقتصاد دانش‌بنیان می‌رساند، یکپارچه‌سازی خدمات، استانداردسازی کیفیت، ایجاد سامانه‌های دیجیتال برای اشتراک منابع و برگزاری رویدادهای مشترک با مشارکت بازیگران داخلی و بین‌المللی است. با چنین نگاهی، پارک‌های فناوری می‌توانند به موتور محرکه اقتصاد بدل ملی شوند؛ جایی که استعداد و ایده، در بستری هوشمند و کارآمد به ثمر می‌نشینند.

پارک علم و فناوری موفق جایی نیست که فقط شرکت‌ها را در

ساختمان‌های شیشه‌ای جا دهد، بلکه جایی است که هر روز، ایده‌ای به

محصول، محصولی به بازار و بازاری به سرمایه‌گذاری تازه متصل می‌شود. این

همان زیست‌بوم زنده است که اگر به آن نرسیم، پارک‌هایمان در بهترین حالت

صرفا محوطه‌هایی شیک اما کم‌اثر باقی خواهند ماند.

گزارش «شرق» از جنگ‌های اخیر جهان که مسیرهای انتقال انرژی را دگرگون کرده است

جامانده بازار انرژی

شرق: جنگ مسیرهای انتقال انرژی جهان را به‌کلّی زیرورو کرده است؛ آن‌قدر که دیگر به دشواری می‌توان تصور کرد که معادلات تازه بازار انرژی به شرایط گذشته برگردد. اروپا بنا دارد تا سال ۲۰۲۷ روسیه را از بازار انرژی خود حذف کند و به کشورهای حوزه قفقاز جنوبی، ترکیه و اسرائیل روی آورده است و چین با احساس خطر در ثبات شرایط سیاسی خلیج فارس و تنگه هرمز، مسیرهای انتقال انرژی از روسیه را بازنگری می‌کند. در همین زمینه به‌تازگی اسرائیل قرارداد بزرگ گاز با مصر را به امضا رسانده و آمریکا از سرمایه‌گذاری در کربدور زنگزور خبر داده است. دراین‌میان ایران به‌عنوان دومین مالک بزرگ ذخایر گاز و چهارمین مالک بزرگ ذخایر نفت جهان، به حاشیه رفته و از مسیرهای ترانزیت انرژی کنار گذاشته شده است.

تکاپوی اروپا برای حذف روسیه

رخداد جنگ روسیه و اوکراین در اسفند سال ۱۴۰۰ سرآغاز این تغییرات بزرگ بود. روسیه به‌عنوان یکی از سه تولیدکننده بزرگ نفت و گاز جهان، سهم درخور توجهی در بازار انرژی اروپا داشت. پیش از جنگ اروپا چیزی حدود ۱۵۵ میلیارد مترمکعب گاز از روسیه وارد می‌کرد که این رقم نزدیک به نیمی از گاز مصرفی اروپا را تشکیل می‌داد. اما جنگ روسیه و اوکراین، خطرات وابستگی شدید اتحادیه اروپا به گاز روسیه را بیش‌ازپیش آشکار کرد. با شعله‌ورشدن آتش جنگ روسیه و اوکراین قیمت هر بشکه نفت از صد دلار عبور کرد و بهای گاز سر به فلک کشید. جهش قیمت انرژی نرخ تورم را در اتحادیه اروپا دورقمی کرد، به طوری که نرخ تورم انگلیس به ۱۰ درصد رسید و بزرگ‌ترین اقتصاد یورو یعنی آلمان تورم بی‌سابقه از زمان جنگ جهانی دوم به بعد را تجربه کرد.

در آمریکا هم با وجود اینکه این کشور یکی از بزرگ‌ترین تولیدکنندگان نفت و گاز جهان است، افزایش قیمت انرژی تورم را تا آستانه دورقمی شدن پش برده و نگرانی برای کُندشدن رشد اقتصاد جهان و حتی بروز بحران اقتصادی، بحث رایج رسانه‌های آن زمان بود. این مسئله بلوک غرب را بر آن داشت تا به‌سرعت روسیه را در بازار انرژی خود جایگزین کند. به طوری که اتحادیه اروپا اعلام کرد که تا سال ۲۰۲۷ به طور کامل روسیه را از بازار خود حذف می‌کند. ماجرا به همین‌جا ختم نشد و جنگی دیگر، این بار در خاورمیانه، نگرانی‌ها را برای تأمین پایدار انرژی اروپا برانگیخت. با وقوع جنگ روسیه و اوکراین، ترکیه و اسرائیل به‌عنوان یک مسیر جایگزین انتقال انرژی به اروپا مورد توجه قرار گرفتند. در خرداد سال ۱۴۰۱ دوپوله گزارش داد که اتحادیه اروپا با اسرائیل و مصر توافقی را امضا کرده است که بر مبنای آن، این دو کشور ۱۰ میلیارد مترمکعب گاز به اروپا صادر کنند. البته بنا بود اسرائیل گاز را تأمین کرده و از طریق خطوط لوله به مصر انتقال دهد و مصر گاز دریافتی را به گاز مایع یا

الان‌جی تبدیل کرده و به اروپا بفرستد. این توافق در ابتدا برای سه سال امضا شد و اتحادیه اروپا آن را «قدیمی بزرگ به سمت جلو برای تأمین انرژی اروپا» توصیف کرد.

در شرق دریای مدیترانه منابع بزرگ نفت و گاز وجود دارد و غول‌های انرژی سر میادین گازی؛ مانند تامار و لوپتان و زُهر در نزدیکی آب‌های مصر رقابت می‌کنند. اسرائیل با مصر سال‌هاست توافق کرده است که خط لوله‌ای از دریای مدیترانه به طول هزارو ۹۰۰ کیلومتر تا قبرس و یونان عبور کند و گاز را به اروپا منتقل کند. اسرائیل همچنین اعلام کرده که قصد دارد در دریای مدیترانه میادین گازی جدید ایجاد کرده و تولید گاز خود را در سال‌های آینده دو برابر کند و به ۴۰ میلیارد مترمکعب در سال برساند. دراین‌میان اسرائیل و ترکیه برای انتقال گاز اقلیم کردستان عراق به اروپا هم برنامه‌ریزی‌هایی انجام دادند. هشتم شهریور سال ۱۴۰۱ یورونیوز خبر داد که مجموعه‌ای از حملات راکتی به یک میدان

گازی در شمال عراق، موجب شد پیمانکاران آمریکایی که مشغول توسعه پروژه‌های آن بودند، مجبور به ترک این میدان گازی شوند و پروژه توسعه میدان گازی «خور مور» پس از سه حمله موشکی به حالت تعلیق درآمد. خبر مور یکی از بزرگ‌ترین میادین گازی در عراق است و هدف از توسعه آن، دوبرابرکردن تولید گاز بود تا علاوه بر آنکه نیاز عراق به واردات گاز از آ بین بربد، بخشی از گاز خود

را از طریق ترکیه به اروپا صادر کند. سال ۱۴۰۱، دولت اقلیم کردستان قراردادی با شرکت انرژی داخلی KAR Group برای ساخت یک خط لوله از میدان گازی خور مور از طریق اربیل به شهر دهوک، نزدیک به مرز ترکیه، امضا کرد که به موازات خط لوله فعلی فعالیت خواهد کرد. با این حال جنگ اسرائیل و غزه، بار دیگر معادلات بازار گاز اروپا را به هم ریخت. نگرانی برای تأمین پایدار انرژی تنها به اروپا و آمریکا منحصر نماند و وقوع جنگ ۱۲روزه بین ایران و اسرائیل و تهدیدها برای بستن تنگه هرمز، چین را هم نگران کرد. چین به‌عنوان بزرگ‌ترین واردکننده نفت از گاز جهان، قراردادهای بزرگی با کشورهای حاشیه خلیج فارس به امضا رسانده است اما وقوع جنگ ایران و اسرائیل، این کشور را به فکر توسعه مسیرهای جایگزین دریایی کرده که سال‌ها به دلایل مختلف متوقف مانده بود، مثل خط لوله انتقال گاز طبیعی روسیه به چین، موسوم به «قدرت سیری ۲». روسیه درحال‌حاضر حدود یک‌پنجم نفت چین را تأمین می‌کند و با راه‌اندازی این خط لوله، روسیه نقش پررنگ‌تری برای تأمین گاز چین خواهد داشت. اتفاقی که البته چین را تا حدی نگران کرده است.

قراردادهای بزرگ برای انرژی

اما حالا قراردادهای بزرگی به امضا رسیده است که نشان می‌دهد اروپا به دنبال بازتعریف مسیرهای جایگزین انرژی است. به‌تازگی رویترز خبر داده است که اسرائیل بزرگ‌ترین قرارداد صادراتی تاریخ خود را به ارزش ۳۵ میلیارد دلار برای تأمین گاز طبیعی مورد نیاز مصر، امضا کرده و براساس آن بناست که این میدان تا سال ۲۰۴۰، حدود ۱۳۰ میلیارد متر مکعب گاز به قاهره صادر کند. تخمین زده می‌شود که میدان لوپتان در سواحل مدیترانه‌ای اسرائیل، ذخایری حدود ۶۰۰ میلیارد مترمکعب گاز دارد. گذشته از این قرارداد، به‌تازگی رهبران ارمنستان و جمهوری آذربایجان در کاخ سفید قرارداد صلح امضا کرده‌اند و براساس مفاد این قرارداد و با سرمایه‌گذاری آمریکا، کربدور زنگزور احداث می‌شود. براساس این کربدور زنگزور که در نوار مرزی ایران و ارمنستان قرار دارد، بخش‌های اصلی آذربایجان را از طریق خاک ارمنستان به ناحیه نخجوان متصل می‌کند. اما حالا کربدور زنگزور را به نام «مسیر ترامپ برای صلح و شکوفایی بین‌المللی» یا «دالان ترامپ» نام‌گذاری کرده‌اند؛ مسیری ترانزیتی که گفته می‌شود هدف اصلی آن ترانزیت گاز منطقه قفقاز جنوبی به ترکیه و سپس به اروپاست و البته ترکیه از آن استقبال فراوان داشته است. آکسیوس درباره این کربدور نوشته است که هدف آن کم‌رنگ‌کردن نفوذ ایران، روسیه و چین در منطقه قفقاز جنوبی است.

ایران؛ جامانده مسیرهای ترانزیت انرژی

علی ضیایی، کارشناس ترانزیت، به «شرق» توضیح می‌دهد که کربدور زنگزور نه‌تنها منافع انرژی بازار اروپا را تأمین می‌کند و می‌تواند ترکیه را به هاب ترانزیت

خبر

پرداخت سود سهام عدالت تا پایان شهریور

در حالی امروز عضو شورای‌عالی بورس از پرداخت سود سهام باقی‌مانده سال ۱۴۰۲ تا پایان شهریور ۱۴۰۴ خبر داده که ظاهرا نبود محاسبه و پرداخت به‌موقع سود از طرف شرکت‌های سرمایه‌پذیر به مسئله‌ای عادی تبدیل شده است. به گزارش ایسا، دیروز بهمن عبدالهی، رئیس اتاق تعاون ایران، اعلام کرده که سود باقی‌مانده سهام عدالت سال ۱۴۰۲ حداکثر تا اواسط شهریور ۱۴۰۴ به حساب مشمولان واریز خواهد شد. بخش نخست این سود در اسفندماه سال گذشته پرداخت شده است.

درحال‌حاضر باقی‌مانده پول سهام عدالت ۹۲ همت است. عبدالهی به‌عنوان عضو شورای‌عالی بورس دراین‌باره گفته که یک نظر این است که همین سود بین صاحبان سهام تقسیم شود تا هر طور که مایل‌اند هزینه کنند ولی در شرایط فعلی اقتصاد و تورم موجود مبلغ ۵۰۰ هزار تومان چقدر تعیین‌کننده است؟ یک نظر دیگر که ما نیز پیشنهاد می‌کنیم، این است که آن را صرف سرمایه‌گذاری برای خود مردم کنیم. به منظور پرداخت سود سهام عدالت سال ۱۴۰۳ نیز ۳۱ تیرماه ۱۴۰۴ مهلت مجامع شرکت‌های سرمایه‌گذاری استانی به اتمام رسید که مشخص شد ۱۵ شرکت اقدام به برگزاری مجامع خود کردند، سه استان جلسات را برگزار کردند اما به دلیل رعایت‌کردن مصوبات شورای‌عالی بورس نمره قبول نگرفتند، ۱۰ استان نیز دراین‌باره اقدامی انجام ندادند. سود سهام عدالت معمولاً سالی دو بار پرداخت می‌شود، اما به دلیل آنکه برخی شرکت‌های سرمایه‌پذیر در محاسبه و پرداخت سود تعلل می‌کنند، معمولاً سودها به صورت ناقص پرداخت می‌شود و بخش‌هایی از آن باقی می‌ماند. به طور مثال در سال ۱۴۰۲ در نوبت اول هشت شرکت سرمایه‌پذیر سهام عدالت در پرداخت سود مربوط به سال مالی ۱۴۰۱ که باید سال ۱۴۰۲ پرداخت شود، تعلل کردند. در سال ۱۴۰۳ نیز بخشی از پرداخت سود سهام عدالت مربوط به سال مالی ۱۴۰۲ که باید سال ۱۴۰۳ پرداخت شود، تعلل کردند. هنوز محقق نشده و طبق وعده‌ای که عبدالهی داده تا اواسط شهریور ۱۴۰۴ به حساب مشمولان واریز خواهد شد. بنا بر این گزارش، ۲۶ اسفند ۱۴۰۳ سود سهام عدالت سال مالی منتهی به پایان سال ۱۴۰۲ پرداخت و به دارندگان سهام عدالت مبالغی بین ۷۴۴ هزار تا یک‌میلیون و ۵۱۳ هزار تومان پرداخت شد. به طوری که دارندگان سبد سهام عدالت ۴۹۲ هزار تومانی مبلغ ۷۴۴ هزار تومان، ۵۲۳ هزار تومانی مبلغ ۸۰۵ هزار تومان و سبد سهام یک میلیون تومانی مبلغ یک‌میلیون و ۵۱۳ هزار تومان سود دریافت کرد.

آگهی مناقصه عمومی (نوبت اول)

سازمان بهسازی و نوسازی شهرداری اهواز در نظر دارد از محل اعتبارات جاری شهرداری اهواز اجرای پروژه زیر را از طریق مناقصه عمومی به شرکت های واجد شرایط و دارای حداقل رتبه ۵ انبیه واگذار نماید.

ردیف	موضوع مناقصه	مبلغ اولیه (ریال)	مدت زمان انجام پروژه	مبلغ ضمانتنامه (ریال)
۱	جدول گذاری و پیاده روسازی با کفیوش بتنی در مجتمع ورزشی رفاهی ولیعصر (عج)	۶۹/۰۰۰/۰۰۰/۰۰۰	۴۵ روز	۲/۴۵۰/۰۰۰/۰۰۰

– از شرکت های واجدشرایط دعوت به عمل می آید جهت دریافت اسناد مناقصه از تاریخ سه شنبه مورخ ۱۴۰۴/۰۵/۲۱ لغایت دوشنبه مورخ ۱۴۰۴/۰۵/۲۷ تا ساعت ۱۹ به سامانه تدارکات الکترونیک دولت (ستاد) به نشانی www.setadiran.ir مراجعه نمایند.

– مهلت قبول پیشنهادات مناقصه گران و بارگزاری اسناد به همراه پیشنهاد قیمت در سامانه ستاد روز دوشنبه مورخ ۱۴۰۴/۰۶/۱۰ ساعت ۱۹ میباشد. ضمنا آخرین مهلت ارسال و تحویل پاکت فیزیکی تا ساعت ۱۱ روز سه شنبه مورخ ۱۴۰۴/۰۶/۱۱ به اداره قراردادهای سازمان بهسازی و نوسازی واقع در اهواز. تقاطع خیابان سلمان فارسی و آزادگان ساختمان انفورماتیک طبقه دوم میباشد.

– لازم به ذکر است کلیه مراحل برگزاری مناقصه از دریافت اسناد تا ارائه پیشنهاد قیمت میبایست از طریق درگاه سامانه تدارکات الکترونیک دولت (ستاد) به آدرس www.setadiran.irصورت پذیرد.

پرداخت هزینه انتشار آگهی و وجوه قانونی سامانه ستاد به عهده برنده مناقصه می باشد.

سازمان در رد یک یا تمام پیشنهادها مختار است.

مبلغ ضمانتنامه شرکت در مناقصه میبایست به یکی از طریق ذیل ارائه شود؛

الف- فیش واریز مبلغ ضمانتنامه به حساب شبا ۹۱۰۶۱۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰ IR بانک شهر به نام سازمان بهسازی و نوسازی اهواز

ب – به صورت ضمانتنامه بانکی پنام سازمان بهسازی و نوسازی اهواز و به مدت سه ماه از تاریخ افتتاح پیشنهاد (با قابلیت تمدید یه دوره سه ماهه)

– برندگان اول و دوم مناقصه هرگاه حاضر به انعقاد قرارداد نشوند سپرده آنان به ترتیب ضبط خواهد شد.

تاریخ برگزاری کمیسیون مناقصه در ساعت ۱۲ روز سه شنبه مورخ ۱۴۰۴/۰۶/۱۰ در محل سازمان بهسازی و نوسازی شهرداری اهواز واقع در تقاطع خیابان سلمان فارسی و آزادگان ساختمان انفورماتیک طبقه دوم میباشد.

نتیجه کمیسیون مطابق آیین نامه معاملات شهرداری تهران (کلانشهرها) به برنده اعلام خواهد شد.

شرکت در مناقصه و ارایه پیشنهاد به منزله قبول شروط و تکالیف سازمان موضوع ماده ۱۰ آیین نامه معاملات شهرداری تهران (کلانشهرها) می باشد.

– سایر اطلاعات و جزئیات در اسناد مناقصه مندرج شده است.

– در صورت مغایرت در اطلاعات درج شده در آگهی مناقصه و اسناد بارگزاری در سامانه ستاد ایران، ملاک عمل سامانه ستاد ایران می باشد.

شناسه آگهی : ۱۹۸۱۸۴۶